

РЕШЕНИЕ

№ 1546

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11970** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от Д. С. Д. срещу РЕШЕНИЕ № 485 от 30.09.2019г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 482/2018г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Посочва се, че сградата, в която е разположена пощенската станция в [населено място] е собственост на [община], поради което е неприложима разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗИХУ/отм./. Предприети са действия по обслужване на хора в неравностойно положение, изплащане на пенсиите им по домовете, както и съдействие от служителите за преодоляване на неудобствата при посещение в сградата. Дейностите, свързани с изграждането и поддържането на урбанизираните територии, за да бъдат ползвани от всички граждани било задължение на централните и териториално органи на изпълнителната власт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. А. М. поддържа изложеното в жалбата и моли решението да бъде отменено, поради неговата незаконосъобразност.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, редовно уведомен се представлява в процеса от юрк. Н. К., която оспорва жалбата. По същество излага

съображения за законосъобразно протекло и приключило административно производство. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано в резултат на служебна проверка от служители на КЗД в сградата на Пощенска станция- [населено място], [община] /констативен протокол № 12-11-941/28.05.2018г./, при която е установено, че до нея няма достъп за хората с увреждания. Посочено е, че пред входа на Пощенската станция има 5 стъпала, а от входната врата до гишето за клиенти, което се намира на втория етаж има 12 стъпала. Изготвено е писмено уведомление вх. № 43-04-563/12.10.2018г., от което се установява, че пощенската станция в [населено място] е разположена на втория етаж от масивна двуетажна сграда, собственост на [община]. [фирма] ползва безвъзмездно две помещения на втория етаж, а достъпа до сградата се осъществява през външно и вътрешно стълбище, които се ползват от гражданите и за достъп до административните служби на [община]. Няма изградена архитектурна среда, достъпна за хора с увреждания.

Образуваната с разпореждане № 947/30.07.2018г. преписка № 482/2018г. е разпределена на ad hoc заседателен състав, състоящ се от членовете на КЗД- О. К., Баки Х., С. С.. Докладчикът е провел процедура по проучване като е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните по преписката материали /уведомление № 12-11-2099/21.05.2019г. и № 16-20-650/21.05.2019г./.

В хода на тази процедура жалбоподателят е представил становище вх. № 16-20-1145 от 18.10.2018г., в което е посочил, че сградата в която е разположена пощенската станция е собственост на [община] и той не е задължен субект по см. на § 6 от ПЗР на ЗИХУ /отм./. [фирма] не е адресат и на изискването на чл.5 от ЗЗДискр., като ползвател на обекта и няма законови права да извърши в сградата ремонтни и други дейности. Ръководителите на централните изпълнителни органи и кметовете на общините имат задължения да организират устройството и изграждането на достъпна среда за хората с увреждания. [фирма] подхождало с разбиране към хората с увреждания, като при организацията на пощенските услуги предоставяла същите и в домовете им. При посещение в сградата служителите съдействали за преодоляване на неудобствата, при възможност обслужвали гражданите пред сградата и оказвали помощ на хората за достъп до гишетата.

Извършено е проучване, както и е било изготвено заключение от докладчика О. К.. До страните в производството са изпратени и получени съобщения за призоваване /л.33-л.34/, като на 06.06.2019г. е проведено открито заседание на КЗД, на което е присъствал юрк. А. М., даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване /Протокол на л.38-л.41 от делото/.

Последвало е издаването на оспорения в настоящото производство административен акт - РЕШЕНИЕ № 485 от 30.09.2019г. на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 482/2018г. Със същия се установява, че [фирма] е поддържало и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа

на лица с увреждания до и в сградата на Пощенска станция- [населено място], находяща се на адрес: [населено място], [община], което на основание чл.5 във вр.чл.4 ал.1 от ЗЗДискр. се смята за дискриминация по признак „увреждане“. На основание чл.47 т.4 от ЗЗДискр. е предписано на [фирма] в едномесечен срок да предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда, осигуряваща свободен, самостоятелен и независим достъп на лица, вкл. с ограничена подвижност до и в посочената сграда.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 03.10.2019г. в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65 т.1-т.4 във връзка с чл. 48, ал. 1 във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Председателят на КЗД е разпоредил разглеждането на преписката за установяване на дискриминация по признак „увреждане“ да се осъществи от ad hoc специализиран тричленен заседателен състав. На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, оспореното решение е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл. 65-чл. 66 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в РЕШЕНИЕ № 485 от 30.09.2019г., в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

КЗД обосновава своите изводи въз основа на приложения и приобщен към административната преписка № 482/2018г. доказателствен материал. Константна е съдебната практика, че осъществилата се фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния закон, действащ по време, място и лица за всеки конкретен случай. Несъответствието на фактите по преписката със законовите разпоредби е винаги толкова съществено нарушение, че води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на акта – неспазване на законоустановената форма по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на

участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Съгласно чл. 50, т. 2 от ЗЗДискр. производството пред КЗД е започнало служебно по доклад на Председателя на Комисията и въз основа на данните, съдържащи се в протокол № 12-11-941/28.05.2018г. Проведена е процедура по проучване /чл. 55 и следващите от ЗЗДискр./, като на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. и да организират защитната си теза. За изясняване на обективната истина е проведено открито заседание при съобразяване с основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/. Страните в производството са изслушани, насочени са към помирителна процедура, като им е предоставена възможност да обективират своите доказателствени искания и да изразят становище по доказателствата на другата страна.

На основание чл. 64, ал. 1 от закона резултатите от производството са обективирани в атакуваното решение, подписано от членовете на състава, присъствали на проведеното на 06.06.2019г. заседание. Видно от горепосочените дати на приключване на производството и на произнасяне на решението, се констатира, че 14-дневният срок по чл. 63, ал. 3 от ЗЗДискр. не е спазен. Това обаче не е съществено процесуално нарушение, защото сроковете по глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр. „Производство пред Комисията за защита от дискриминация” имат инструктивен характер, като срокът за обжалването пред съда започва да тече не от датата на последното проведено заседание пред КЗД, а от датата, на която жалбоподателят е получил копие на решението.

Задължение на КЗД е въз основа на изложените в доклада обстоятелства да определи предмета на проучването, страните в административното производство, на които по реда на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. да даде възможност за запознаване със събраните по преписката материали. Впоследствие страните имат право да участват в административното производство, както и да бъдат призовани за насроченото открито заседание /чл. 60 ал.2 от ЗЗДискр./. От събраните по преписката доказателства се установява, че страните са участвали в производството, а техните процесуални действия са съобразени изцяло с разпределената доказателствена тежест. Най-общо, не е налице основание за отмяна на ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК във връзка с разпоредбите на глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материално-правните разпоредби на закона.

Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. Нарушението е описано със съставомерните му елементи – форма на изпълнителното деяние, време, място на извършване, субект и обстоятелства при които е осъществено.

Законодателят в нормата на § 6 от ПЗР на ЗИХУ /отм.ДВ. бр.105/18.12.2018г./ е определил, че в срок до 31 декември 2006г. до обществените сгради и съоръжения - държавна и общинска собственост, трябва да се осигури свободен достъп за хората с

увреждания, като се преодолеят съответните архитектурни, транспортни и комуникативни бариери.

Действащият към момента на постановяване на решението /чл.142 ал.1 от АПК/-ЗХУ има за цел да насърчава, защитава и гарантира пълноценното и равноправно упражняване на правата и свободите на хората с увреждания, както и да създаде условия за социалното им приобщаване, като един от основните негови принципи е недискриминация / чл.4 т.2/ и осигуряване на достъпна среда в урбанизираните територии и обществените сгради /чл.5 ал.1 т.5 от с.з./.

Съгласно дефиницията, дадена в чл. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана със закон, приет от 41-ото Народно събрание на 26 януари 2012г. - ДВ, бр. 12 от 2012г., в сила за Република България от 21 април 2012г., „дискриминация по признак на увреждане“ означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения“. Въвежда се равенството пред закона и правото без каквато и да било дискриминация на еднаква закрила и еднакво третиране от закона, както и забрана от дискриминация по признак „увреждане“, като основни принципи, гарантиращи и мерките, които държавите-членки са длъжни да предприемат, за осигуряване на пълноценното развитие, социалното израстване и осигуряването на упражняването на правата и основните свободи.

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания. Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане".

Законът не дава дефиниция на понятието публично място по см. на чл.5 ЗЗДискр., което следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят обществени услуги, могат да се определят като публично място.

Изискването чл.5 от ЗЗДискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място – независимо дали тези субекти са публично или частноправни. В съдебната практика е наложено становището, че задължение и отговорност за осигуряване на достъпна архитектурна среда имат всички субекти, щом предлагат обществени услуги. (Решение № 6959 от 09.06.2016г. на Върховния административен съд на РБ, по адм.дело № 6376/2015г.) Това задължение произтича и от нормите на чл.2 от Наредба № 4 от 01.07.2009г. за

проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания.

На изследване подлежи отговор на въпроса, чие е задължението да се осигури достъпна архитектурна среда за хората с увреждане и намалена подвижност в Пощенска станция- [населено място], а именно: на собственика на сградата – [община] или на нейния ползвател [фирма]. Действително съгласно чл.3 ал.1 от Наредба №4 от 01.07.2009г., „дейностите, свързани с устройството, изграждането и поддържането на урбанизираните територии с оглед ползването им от цялото население, в т.ч. от хората с увреждания, се осъществяват от централните и териториалните органи на изпълнителната власт”. Тази норма се отнася до урбанизираните територии в тяхната цялост и включва изработване и изменение на подробните устройствени планове, извършване на благоустройствени мероприятия, проектиране, изпълнение и поддържане на нови и на съществуващи елементи на урбанизираната територия /като напр. пешеходни пространства; кръстовища и пешеходни пътеки; елементи за преодоляване на различни нива; достъпни места за паркиране; спирки на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници и други/. По арг. от чл.2, ал.1 т.3 от Наредбата, нейните норми са адресирани и към субектите които поддържат и експлоатират съществуващи сгради с обществено предназначение. Изискванията за изграждане и поддържане на достъпна среда са свързани с *експлоатацията* на имота. Ползването на процесния обект в [населено място] се осъществява от жалбоподателя- [фирма]. Задължението за създаване на достъпна архитектурна среда е на [фирма], която предоставя на втория етаж в сградата услуги, за които е необходим достъп за лица с увреждания. След като от [община] е учредено на [фирма] безвъзмездно право на ползване върху имота общинска собственост, то съгласно чл.17 ал.1 от ЗОС „поддържането и текущите ремонти на имотите и вещите - общинска собственост, отдадени под наем или предоставени за ползване, се извършват от наемателите или ползвателите им в съответствие с разпоредбите на Закона за задълженията и договорите”. Неоснователно е възражението на [фирма], че като наемател не се явява адресат на задължението за създаване на достъпна архитектурна среда. Адресат на това задължение са всички собственици и наематели, които осъществяват експлоатация на обществени обекти. В тази насока е съдебната практика на ВАС на РБ /Решение № 9544 от 28. 06. 2011г. по адм. дело № 6588/2010г., потвърдено с Решение № 14229 от 18. 11. 2011г. на 5-членен състав/.

Разпоредбата на чл. 5 ЗЗДискр. квалифицира като дискриминация поддържането на недостъпна архитектурна среда, което обосновава отговорността на [фирма] по цитирания текст като ползвател на помещенията, до които самостоятелен и свободен достъп на всички граждани, независимо от физическото им състояние, не е осигурен. Освен

това като юридическо лице, осъществяващо дейност в сградата, предназначена за публичен достъп и административно обслужване на юридически и физически лица, жалбоподателят има задължение да осигури възможност на всички граждани, независимо от двигателните им затруднения или увреждания, безпрепятствено и самостоятелно да достигат до необходимите административни помещения, като неизпълнението на това задължение, независимо от причините, води до разделянето на гражданите по признак "увреждане" и обосновава възникването на отговорност по ЗЗДискр. Липсата на гарантиран достъп на хората с увреждания представлява нарушение по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., което не може да се преодолее от евентуалното съдействие на длъжностите лица или други организационни мерки. Хората с увреждания не получат дължимата им публична услуга по начин, който ги третира равноправно и им позволява да бъдат ефективни при защита на своите права и интереси, в т.ч. да могат да ползват публичните услуги при осигурен достъп до елементите на обзавеждане на достъпна среда. Без осигуряване на възможност за ползване на тези елементи достъпът до сградата, а следователно и до услугите, е неравноправен. Дали жалбоподателят е положил усилия да създаде възможност за обслужване на гражданите с увреждане е ирелевантно за констатираното нарушение. Единствената възможност за оправдание на неравно третиране на основата на защитен признак е да е налице някое от лимитативно изброените в чл. 7 ЗЗДискр. изключения, което в конкретния случай не съществува.

"Достъпна среда" по см. на §1 т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, „е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно”.

Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на услугите в Пощенска станция- [населено място] конкретно лице с увреждане е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с

конкретни житейски примери.

Съгласно чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. „когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лева“. В мотивите на решението си /стр.6/ КЗД е приела, че следва да бъде наложена санкция в размер на сумата от 750.00 лева. В диспозитива на същото обаче, [фирма] не е санкционирано и не е ангажирана неговата имуществена отговорност в така посочения размер. Ето защо и след като няма формирано воляизявление с правно основание чл.65 т.3 от ЗЗДискр. съдът не дължи никакво произнасяне в този аспект.

С оспореното решение, законосъобразно е предписано на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр. с цел преустановяване на установеното нарушение на антидискриминационното законодателство [фирма] в едномесечен срок да предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда до сградата, находяща се в [населено място]. Съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр, „за предотвратяване или преустановяване на нарушенията по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, както и за предотвратяване или отстраняване на вредните последици от тях, КЗД по своя инициатива или по предложение на синдикални организации, на физически или юридически лица може да приложи следната принудителна административна мярка: да дава задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушения на законодателството за предотвратяване на дискриминация“. Съдът не намира основание за отмяната на така наложената ПАМ, която е в съответствие с констатираното нарушение на антидискриминационното законодателство.

След постановяване на обжалваното решение, в хода на висящото съдебното производство жалбоподателят, чрез юрк.А. М. представи снимков материал /л.68-л.77/ в подкрепа на твърдението си, че е изпълнил предписанията на КЗД. От тези снимки обаче, не може да се прецени доколко архитектурната среда е съобразена с изискванията на Наредба № 4 от 01. 07. 2009г. и гарантира ли достъпа на хората с увреждания. Нещо повече, достъпната среда не се отнася само за хора с двигателни увреждания, но също и до хора със зрителни увреждания, като за тях е необходимо да се осигури настилка с отличителен релеф. Необходимо е да се предвиди възможност да се потърси помощ от служителите, като напр. поставянето на звънец на входа, телефон за връзка и др. Невъзможно е по снимките да се определи дали стъпалата отговарят на изискванията за височина и ширина, дали наклонът позволява

изкачването на инвалидна количка или на лице, ползващо други помощни средства. Предприетите действия по осигуряване на достъпна среда показват поведение, целящо да се осигури някакъв достъп, но поради невъзможност в това производство да се прецени тяхната ефективност и поради явните несъответствия с изискванията на Наредбата, тези действия не обосновават отмяна на наложената ПАМ.

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 2 от ЗЗДискр. целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закона; равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот; ефективна защита срещу дискриминацията. Ефективната защита срещу дискриминация се осъществява само в случаите, в която КЗД е установила безпротиворечиво наличието на дискриминация по защитения признак „увреждане”. В този смисъл атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, установени посредством целта на закона в чл. 2 от ЗЗДискр.

В заключение, съдът приема, че **РЕШЕНИЕ № 485 от 30.09.2019г.** на Комисията за защита от дискриминация, е законосъобразен административен акт - издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен съд София-град**, Второ отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от Д. С. Д. срещу **РЕШЕНИЕ № 485 от 30.09.2019г.** на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 482/2018г.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от Д. С. Д., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Студентски“, [улица], бл.31 да заплати на Комисия за защита от дискриминация с

адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00/сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: